

РЕШЕНИЕ

№ 1919

гр. София, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 15.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Гургана Мартинова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **10869** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Е. К., гражданка на И., лично и в качеството си на законен представител на децата си Е. Ф. и А. Ф., срещу Решение № 2114/05.10.2020 г. на председателя на ДАБ при МС.

В жалбата, съдебно заседание и подробни писмени бележки се твърди, че решението на ДАБ е неправилно поради нарушение на материалния закон, административнопроцесуалните правила и несъответствие с целта на закона. Оспорва като неправилна оценката на бежанската история на жалбоподателите и необоснован извод, че не са налице предпоставките на чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Счита, че са необосновани изводите на ответника, че заявените причини за напускане на страната по произход имали икономически и битов характер. Позовава се на съдебно решение по случая на съпруга й. Позовава се на съответните обстоятелства и че след като за съпруга и бащата на семейството съществува реална възможност в И. да му бъде наложено наказание, представляващо изтезание и нечовешко отнасяне, то възниква риск и за сигурността на Е. К. и малолетните й дъщери. Бежанската история на цялото семейство следва да се преценява съвкупно с оглед заплахата, която грози всички тях вследствие на реалния риск от репресии за бащата. На следващо място отбелязва, че по отношение на малолетните деца е проявен формализъм при разглеждане на „Най-добрия интерес на детето“. В конкретния случай на малолетните деца Е. и А. Ф. налага повторно разглеждане на ситуацията им, където да бъде обсъден въпросът

какво ще се случи д тези деца в И. при положение, че баща им е изразил основателни опасения да му бъде наложено наказание, представляващо изтезание и нечовешко отнасяне в страната му на произход. Моли съдът да отмени решението като неправилно и да върне преписката за ново разглеждане от административния орган.

Ответникът – председателят на ДАБ, оспорва жалбата, не изразява становище в хода по същество.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че представените и приети пред съда писмени доказателства, не са били разгледани от ДАБ, което поражда съмнения дали правилно административният орган е приложил материалния закон, поради което да се отмени акта и преписката се върне за ново разглеждане от органа.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

От фактическа страна:

Административното производство е започнало по молба от Е. К., гражданка на И., лично и като законен представител на малолетните Е. Ф. и А. Ф. до ДАБ за предоставяне на международна закрила. На същата дата са съставени регистрационен лист и Е. дактилоскопна карта. Същия ден молителката е запозната чрез писмени указания, с участието на преводач от посочен от нея език, за реда за подаване на молбата, за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията ѝ, както и за организации, предоставящи правна и социална помощ на чужденци.

Предвид, че молителката е заявила молба за закрила и за двете си деца, същата е назначена за техен представител.

Молителката е пристигнала нелегално в РБългария заедно със съпруга си (подал самостоятелна молба за закрила) и двете деца през 2019г. Молба за закрила е подала при опит да напусне страната на РДГП Драгоман на 21.12.2019г. и настанена първоначално в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“. За определен период от време производството по молбата е спряна, тъй като молителката и децата ѝ са напуснали общежитието, в което са настанени и не са се явили на интервю, но след уточнителна молба от нейна страна, че са подведени от трафикант, че България не е сигурна страна, производството е възобновено.

Е. К. мотивира молбата си за международна закрила с проблеми от страна на иранските власти със съпруга ѝ и разказва неговата история, че е осъден заради това, че отдал къщата си в [населено място], И. за провеждане на църковни домашни сбирки, на пет години лишаване от свобода и 74 удара с камшик по обвинение „Обида на ислямската държава“, като по съвет на адвоката си веднага напуснал И. със семейството си.

В производството с молителката е проведено интервю на 22.06.2020г. (л.46-54 по делото), на което посочва, че напуснали И., когато излязло съдебното решение, след което съседите разбрали и започнали много да ги тормозят, да им чупят прозорците, когато ходили по улиците ги замеряли с камъни. Изплашили се от ситуацията, от отношението на хората, изгонили децата им от детската градина. В района, в който живеели хората са силно религиозни. Не се заселили да живеят на друго място, защото навсякъде щели да бъдат разпознати от властите, страхували се, че биха ги издали на полицията, защото тази информация достигнала до много хора, всички били разбрали. Не биха се завърнали в страната си на произход, защото нямало сигурност за живота им. И ако се завърнат присъдата на съпруга ѝ ще стане още по тежка,

защото вече избягал от страната съществува вероятност да получи смъртна присъда. Моли да не бъдат връщани, защото там нямат никаква сигурност за живота си, нито от страна на хората, нито от страна на цивилните служители на тайните служби. Страхуват се да се чуват по телефона с техните семейства, тъй като всички разговори се контролират, подслушват. Най-притеснени са за свекър й, тъй като е гарант на съпруга й.

С решение № 2114/05.10.2020г. (л.17 и сл.) зам.председателят на ДАБ е отказал на молителката и децата й предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут.

Административният орган е издал оспореното решение, като е приел, че за молителката и децата й не са налице условията за предоставяне на закрила. Позовал се е на справката за страната на произход, от която от една страна не следвало такива дейности, като извършените от съпруга й, да се наказват, провеждането на задочни съдебни процеси е често срещана практика в И., а от друга страна справката за общата обстановка в И. сама по себе си не давала основание за страх от преследване по смисъла на Женевската конвенция от 1951 г. До напускане на държавата молителката лично не е имала неприятности, не е преживяла насилие, към нея не е отправяна лично заплахата, не е имала проблеми, спрямо нея не е осъществено визираното в ЗУБ преследване, релевантно за предоставянето на бежански статут, а опасенията й от евентуални бъдещи заплахи са неоснователни. Органът е счел, че действителният мотив за напускането на държавата й по произход не е нуждата от предоставяне на международна закрила и е икономически емигрант. Посочено е и, че в хода на производството не е представила достатъчно доказателства в полза на основателността на молбата си. Прието е и, че за жалбоподателката липсват и предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут. Изключени са хипотези за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ. По отношение на малолетните деца, след като е приел социален доклад от съответната ДСП, е счел, че от гледна точка на най-добрия интерес на детето и спазване на неговото процесуално право те следва да живеят в средата на своето семейство.

В хода на съдебното производство е представена справка за актуалната обстановка в И. (л.165 и сл.) от 05.02.2021г.

От АСП Д“Социално подпомагане“ – С., отдел "Закрила на детето" в съдебно заседание се явява социален работник, който дава становище, че се полагат адекватни грижи и в интерес на децата е да останат при родителите си. Учат децата български език, живеят в РПЦ, имат личен лекар, имат поставени задължителни ваксини, в българско училище учат. В България се чувстват добре и в техен интерес е да са при родителите им. Относно връщането в И., заявява, че не е в компетентност на социалните служби преценката.

По делото е предоставено съдебно решение по повод молба на съпруга на жалбоподателката № 7093 от 09.12.2020г., дело 10375/2020г. на на АССГ, с което по жалбата на М. Ф. е отменено Решение № 2060/24.09.2020 г. на Заместник-председателя на ДАБ при МС, в частта, в която с което на основание чл. 70, ал. 1, т. 1, във връзка с чл. 13, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ е отхвърлена молбата за предоставяне на хуманитарен статут и делото върнато като преписка за ново произнасяне, при спазването на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в решението. В мотивите на решението е посочено, че изложените факти от бежанската история на съпруга на жалбоподателката навеждат,

че по отношение на М. Ф. съществува категорична и реалната възможност в страната му на произход да му бъде наложено наказание, представляващо изтезание и нечовешко отнасяне. Това обстоятелство от своя страна, според съда е безспорна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут, съгласно чл. 9, т. 2 от ЗУБ. Посочено е, че ако жалбоподателят наистина е осъден на лишаване от свобода и бичуване, то това би се разглеждало като изтезание в противоречие на чл. 3 от Конвенцията. Тъй като същият е напуснал И. без изходна виза и без паспорт, той е вероятно да бъде арестуван при завръщането си в И., където неговото минало ще бъде проверено и всяка присъда ще бъде изпълнена. Делото е върнато като преписка на Председателя на ДАБ за постановяване на ново решение, чрез което на оспорващия се предостави хуманитарен статут. Това решение е оставено в сила от ВАС на РБ № 2813/02.03.2021г. по адм.дело № 86082021г.

Следва да се има предвид, че в настоящото производство се представиха доказателства относно осъждането на съпруга на жалбоподателката и бащата на малолетните ѝ деца - л.175-л.221 по делото, които не са били предмет на обсъждане в производството по издаване на обжалваното решение.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Решението е връчено на 13.10.2020г. Жалбата е подадена на 23.10.2020г., тоест в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от активно легитимирано лице, имащо право и интерес от обжалването. Поради това същата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество жалбата е частично основателна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл.75, ал.1 от ЗУБ, вр. с чл.48, ал.1, т.1, предл.2 от ЗУБ – зам.председател на ДАБ, упълномощен съгласно приложената заповед № РД 05-392/30.06.2020г. Спазена е предвидената в закона писмена форма, решението съдържа всички изискуеми реквизити.

Молителката и малолетните ѝ деца са била уведомени още при подаване на молбата за закрила за правата си в производството, разяснена е процедурата, по която се подават и разглеждат молбите за закрила, посочени са и организациите, от които може да търси съдействие. Интервютата са проведени с преводач на разбираем език. Взето е становище от съответната дирекция „Социално подпомагане“.

Чрез приложената в административното производство справка за И. са събрани актуални данни за ситуацията в страната.

В обжалваното решение, са обсъдени предпоставките на чл.8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец предвид липсата на опасност от преследване по смисъла на чл.8, ал.1 от ЗУБ и обстановката в страната, която не представлява въоръжен конфликт и риск за жалбоподателката и децата ѝ, правилно е отхвърлен този вид закрила. В тази част жалбата е неоснователна.

Същевременно обаче съвсем необосновано административният орган не е обсъдил и е отхвърлил основното съображение от бежанската история на жалбоподателката и децата ѝ да напуснат И., а именно заради осъждането на съпруга и баща М. Ф.. Видно от представените пред съда доказателства, М. Ф. е осъден на пет години лишаване от свобода и 75 удара с камшик за това, че е предоставил собствената си къща на лица, които я използват да проповядват християнство, както и по други обвинения в общо 4 точки. Тази бежанска история на член от семейството на

молителите е приета за достоверна и обосноваваща хуманитарен статут от съда в производството по обжалване на решението на ДАБ за отказ по неговата молба за закрила. С влязлото в сила решение на АССГ се приема за основателна молбата за закрила на съпруга и баща на жалбоподателите и основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 2 ЗУБ.

В случая след като се доказва осъждането на М. Ф. и предпоставките да му бъде предоставен хуманитарен статут, то съвпадащата бежанска история на молителката и децата ѝ следва да бъде взета предвид при разглеждане основателността на молбата им за предоставяне на хуманитарен статут. При предоставен хуманитарен статут на М. Ф. такава закрила следва да се предостави и на останалите членове на семейството – неговата съпруга и децата им, чийто висш интерес е да бъдат с баща си и да не попаднат заедно с него в опасността от изпълнение на присъда, която налага изтезание и нечовешко отношение, а предвид, че е напуснал страната на произход и по тежко осъждане. Съгласно чл.9, ал.6 от ЗУБ от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя и на членовете на семейството на чужденец с предоставен хуманитарен статут, при условие че семейните връзки предшестват влизането на чужденеца на територията на страната и доколкото това е съвместимо с личния им статус и не са налице обстоятелствата по чл. 12, ал. 2. Като не е отчел тези съществени обстоятелства и не е обсъдил основният аргумент от бежанската история на жалбоподателката и децата ѝ, органът е постановил един необоснован акт по отношение на отхвърлянето на молбата за предоставяне на хуманитарен статут.

В тази част решението следва да се отмени и делото следва да се върне като преписка за произнасяне по молбата за предоставяне на хуманитарен статут на Е. К., гражданка на И. и децата Е. Ф. и А. Ф., като се вземат предвид влязлото в сила решение на АССГ по отношение на М. Ф. като член на семейството, събраните по делото доказателства за осъждането му в И., като се преценяват и висшите интереси на децата, предвид присъдата на баща им, необходимостта да бъдат всички заедно, както е посочено и в становището на социалния работник по делото.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 2114/05.10.2020 г. на председателя на ДАБ при МС в частта, в която е отказано да бъде предоставен хуманитарен статут на Е. К. и децата Е. Ф. и А. Ф. им, граждани на И. и ВРЪЩА преписката на председателя на ДАБ за ново разглеждане на молбата им за предоставяне на хуманитарен статут, съобразно указанията, дадени в решението.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата ѝ част относно отказан статут на бежанец в решението.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

